

[Jørgen Jensen]

og afgørende del af menneskerettighederne er retten til arbejde, i det omfang ens evner rækker til og på de områder, hvor man selv har lyst til at skabe noget for fællesskabet. At det nuværende samfundssystem står i vejen for såvel opfyldelse af FN's menneskerettighedserklæring og grundlovens § 75, det ændrer ikke ved, at det er vores grundlæggende opfattelse.

Vi må også notere, at den førte politik herhjemme har taget helt andre hensyn. Det har først og fremmest været hensynet til kapitalhavernes krav og indtjeningsmuligheder og en uindskrænket ret og frihed til spekulation og arbejdsfri indtægter. Vi kommunister har aldrig godkendt og vil ikke godkende, at valget i dagens Danmark står mellem beskæftigelse til alle og dermed en forringet nationaløkonomi med stigende valutaunderskud og gæld til udlandet eller en løsning af de økonomiske problemer og øget arbejdsløshed. Tværtimod er det vor opfattelse, at det også er økonomisk vanvittigt at holde op imod 200.000 mennesker ude fra at skabe værdier til samfundet.

Vi må også vende os imod den problemstilling, som også er fremført i dag, at det er de ledige, der skal bevise, at de er til rådighed for arbejdsmarkedet – i en situation, hvor man gennem afskedigelser og firmalukninger demonstrerer, at det er arbejdsmarkedet, der ikke er til rådighed for de mennesker, der kan og vil arbejde.

Vi må også endnu en gang præcisere, hvorledes vi mente arbejdsløshedsforsikringen skulle udformes. Jeg skal blot nævne, at vi tidligere har peget på, at forsikringsmuligheden må indtræde, den dag den tvungne skolepligt ophører, at kravet om 5 ugers arbejde må omformes, så det ikke bliver en hindring for optagelse i arbejdsløhedskasserne, at tidsbegrænsningerne fjernes helt, og at man må finde andre og mere konkrete former for nødvendige begrænsninger, at der ydes fuld erstatning for løntab ved ledighed, og at der ydes feriepenge under ledighed.

Det er altså en række af de krav, som vi har fremsat tidligere. Men forslaget i dag har først og fremmest til hensigt at hjælpe dem, der er hårdest ramt af krisen og arbejdsløsheden, og det er de langvarigt ledige. Vi ved jo – og det er da allerede nævnt heroppe af nogle af ordførerne – hvilke grupper der er særlig udsat for at blive langvarigt ledige.

Når arbejdsløshedsprocenten er så høj, som den er i dag, så giver det, uanset om man kan lide at høre det eller ej, arbejdsgivere mulighed for at vælge og vrage imellem den til rådighed værende arbejdskraft. Og de, der falder igennem, det er de helt unge, det er de ældre – hvis man er ældre, når man er 50 år – og det er kvinderne, som opstår som en arbejdskraftreserve, man kan trække frem, når det passer arbejdsgiverne. Her hjælpes man af politikerne her i folketinget, som, når det er passende, ændrer mulighederne for, at kvinderne kommer ud på arbejdsmarkedet, enten ved at udbygge eller til andre tider ved at nedbryde børneinstitutioner og økonomiske ydelser under børnenes opvækst.

Det er de grupper, der rammes hårdest af ledigheden, og jeg synes, man skal lade alt det andet ligge i diskussionen og erkende, at man har et ansvar her.

Jeg har sagt det tidligere, at det kan være rigtigt, som nogle siger, at der er enkelte, som måske vil lukrere på systemet, men vi, der har noget med kasserne at gøre, ved, at det er under 1/2 pct. Man ved også, hvis man har siddet i en arbejdsløhedskasse, som jeg har haft fornøjelsen af i 15 år, at der er nogle, som altid bliver først ledige. Men tænker man egentlig over, hvordan de menneskers situation er, dem, som aldrig kan klare sig på arbejdspladsen, dem, som har vanskeligt ved at tilpasse sig miljøet på en arbejdsplads? Tænker man egentlig over, hvorvidt det er en velsignelse eller en forbandelse for disse mennesker også at være udsat for den hån, som ligger i, at man afviser at gøre noget konkret i den nuværende situation?

Dernæst skal jeg tage enkelte af de faldne udtalelser op.

Det er ikke en sammenblanding af forskellige problemer, der er lagt frem her. Tværtimod er der en sammenhæng, hvis man vil hjælpe de langvarigt ledige. Der er først foreslået en effektivisering af arbejdsformidlingen. Det har alle udtalt deres støtte til, og det kan jeg takke for. Men vi mener ikke, det kan lade sig gøre, uden at man fører anvisningen tilbage til fagbevægelsen. Det er rigtigt, at det vil begrænse bureaukratiet, og det er navnlig omkring den unødvendige kontrol. Der er ingen kontrol i det, der udføres på arbejdsformidlingskontorerne. De ledige kommer op og får et kort, ikke et ad gangen, men 3-4-5-6-7 kort for lige så mange uger;